

„Azt akarja Isten, hogy egyedül éljek?” - Tartós egyedüllét

Egyesek hiába vetették latba minden igyekezetüket, hogy rokon lelkekre találjanak, az egyedül élés, úgy látszik, végleges életformájuk maradt. Elkedvetlenedés, elbátortalanodás lép fel ekkor a várható érzelmi magányosság miatt. És felmerül a kérdés: „Vajon ez Isten akarata?”

Szerző: Szerk. (2021-07-22)

1 / 5 oldal | © Katolikus.ma

„Isten akarta, hogy egyedülálló maradjak? Vajon van terve minden egyes emberi lényre, oly mértékig, hogy helytelen volna saját akaratunkat követni?” Ezeket a kérdéseket minden egyedül élő felteheti magának egy napon. Hát nem, Isten nem határozta meg, hogy ez vagy az a személy egyedülálló maradjon. Mint ahogy azt sem határozta meg soha, hogy ez a férfi vagy nő ezt vagy azt a személyt kell házastársul válassza. Isten nem csinál az emberből robotot. Szabadságot adott neki. Azt a képességet adományozta neki, hogy válasszon saját kiteljesedése érdekében. Ez egyébként az emberi lét drámája: megadatott az embernek a lehetőség, hogy maga magát alakíthassa ki. Rossz vagy jó irányban. Élete alkonyán az ember megállapíthatja: „Én faragtam ki az örökkévalóságra a szobromat. Nem voltam báb, amit egy mindenható Isten mozgatott”.

Isten minden bizonnyal gondoskodva kíséri az embereket választott útjaikon, de soha nem avatkozik szabadságukba. Szabadnak lenni ugyanis azt jelenti, hogy megvan a képességünk megválasztani életünk értelmét. Miért van mégis, hogy egyesek egyedül maradnak, minden törekvésük ellenére? Hiszen arról álmodnak, hogy családot alapítsanak. Keresik a találkozási lehetőségeket, imádkoznak, zarándoklatokat tesznek, hogy Isten vezesse útjukba azt a rokonlelket, aki annyira kívánnak. Miért tűnnek erőfeszítéseik hiábavalóknak?

Szerző: Szerk. (2021-07-22)

2 / 5 oldal | © Katolikus.ma

Kérdések, amelyek segítenek megérteni az egyedüllétet

Mivel az emberek szabadok, van egy részük, ami tőlük függ. Egy egyedülálló ember, aki szeretne találkozni a nagy szerelemmel, feltehetné magának a következő kérdéseket, még akkor is, ha kicsit zavarba ejtőek. Ezek a kérdések segítenének neki jobban megérteni a saját egyedüllétét (és bizonyára abban is, hogy változtasson eddigi életén):

Nem vagyok valamennyire én magam az oka az egyedüllétemnek? Például nem vártam egy kicsit túl soká arra, hogy valahonnan majd csak adódik egy társ?

Nincs bennem esetleg szorongás, aggodás, megmagyarázhatatlan félelem a páros élettől, amit nem is kívánok igazán? (Sok egyedül élő ebben az esetben elmulaszt olyan találkozási lehetőségeket, amiket barátaik tapintatosan nekik készítettek elő!)

Adtam magamnak esélyt azáltal, hogy felkerestem olyan helyeket, ahol kilátás lehetett találkozássra?

Barátságos, megközelíthető, udvarias voltam-e? Elmenekültem-e?

Szerző: Szerk. (2021-07-22)

3 / 5 oldal | © Katolikus.ma

Aggódok-e megemlíteni őszinte, bizalmas beszélgetések során a mélyben lappangó tulajdonságaimat? Nem lehet szeretni olyas valakit, akit nem tisztelünk, de nem lehet tisztelni valakit, ha nem ismerjük. Nem ismerjük azonban azt, akiben őszinte beszélgetés során nem fedezhettük fel a mélyben rejlő gyémántot.

Végül, nem emeltem-e a mércét túlságosan magasra? Nem kívántam-e olyan tökéletes társat, aki nem is létezik? (Hány egyedül élő várja az igazgyöngyöt, az elbűvölő királyfit, álmai királykisasszonyát, akikkel sohasem lehet találkozni sehol!)

És hol van mindebben Isten?

A döntés egy része az egyedül élőé, ez igaz, de a másik része a körülményektől függ. És ha pillanatnyilag nem is jelent meg a megfelelő társ, értelmet kell tudni adni a jelen társtalan helyzetnek. Milyen sok egyedül élő tudott a magányosságában kibontakozni, mert képesek voltak életüket valami értékes terv szolgálatába állítani. Életünknek értékes célt kell adni. Például kifejleszteni művészi adottságainkat, melyek igen gyakran csak szunnyadoznak. Vagy rászáni életünket olyan feladatok végzésére, amelyek hasznosak a társadalom, az Egyház, a szenvedők számára: semmi sem ér fel azzal az örömmel, amikor egy szomorú szívet kicsit felvidítunk.

Szerző: Szerk. (2021-07-22)

4 / 5 oldal | © Katolikus.ma

És hol van mindebben Isten? Bizony, bármilyen legyen is az út, amelyen elindulunk, adni fogja hozzá kegyelmeit a egyedül élő életének állapota szerint. Isten olyan, mint egy GPS. Az ember választja meg a célállomást, és a GPS segíti, hogy elérje. Ha pedig útközben az ember irányt változtat, a GPS nem hagyja el, segít eligazodni, „újratervezést” végez. Másképpen kifejezve, minden új helyzetben Isten mindenki útjába új kegyelmeket helyez el, várva, hogy ennek a földi vándorlásnak végén mindenki megismerhesse a házasság örömeit. Az „örök házasság” örömét a tökéletes Vőlegény társaságában.

Írta: Denis Sonet atya

Fordította: Dr. Seidl Ambrusnéó

Forrás: Aleteia

Szerző: Szerk. (2021-07-22)

5 / 5 oldal | © Katolikus.ma